

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1470/2018
05.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Илије Поповића и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Витомира Драгића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 1661/10 од 11.05.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 560/18 од 11.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Илије Поповића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 1661/10 од 11.05.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 560/18 од 11.10.2018. године, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Витомира Драгића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 1661/10 од 11.05.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 560/18 од 11.10.2018. године, **ОДБАЦУЈЕ** као неблагоприятан.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 1661/10 од 11.05.2018. године, окривљена АА и ББ оглашене су кривим и то: окривљена АА због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, а окривљена ББ због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 34. КЗ за које су им изречене условне осуде тако што је окривљеној АА утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, а окривљеној ББ казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се овако изречене условне осуде неће извршити уколико окривљена АА у року проверавања од три године, а окривљена ББ у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. У случају опозива условне осуде на основу члана 63. став 1. КЗ окривљеној АА ће се у изречену казну урачунати време проведено у притвору, а окривљеној ББ ће се урачунати

у изречену казну затвора време проведено у полицијском задржавању. На основу члана 261. ЗКП окривљене су обавезане да у корист буџетских средстава суда плате износе од по 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а такође су на основу члана 264. ЗКП обавезане да суду накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 560/18 од 11.10.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене АА, адвоката Стевана Јаковљевића и жалба браниоца окривљене АА, адвоката Витомира Драгића и пресуда Основног суда у Обреновцу К 1661/10 од 11.05.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљене АА, адвокат Илија Поповић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и због, а како то произилази из садржине захтева, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљене АА, адвокат Витомир Драгић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима, нашао:

-да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Илије Поповића неоснован, а да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Витомира Драгића, неблаговремен.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљене АА, адвокат Илија Поповић указује да суд није био овлашћен да мења чињенично стање и правну квалификацију кривичног дела.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда првостепени суд тиме што је у изреку правноснажне пресуде назначио износ од "1.470.000,00 динара", те унео речи "наведену понуду са неистинитом садржином број 207/09 од 07.05.2009. године, потом унео реч "понуда" и унео датум "21.08.2009. године" није довело до прекорачења оптужбе, имајући у виду да је тако измењен чињенични опис кривичног дела из изреке пресуде заснован на чињеницама утврђеним на главном претресу остао у границама чињеничног основа оптужног акта, то јест у границама чињеница и околности на којима се поднета и дана 25.08.2017. године измењена оптужба Основног јавног тужиоца у Обреновцу Кт 1869/10 заснива, а из које произилазе сва законска обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљене АА, адвоката Илије Поповића да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљене АА, адвокат Илија Поповић у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да није утврђено својство окривљене АА као одговорног лица, те да се понуда бр. 207/09 од 07.05.2009. године не може сматрати службеном исправом, стајући на правно становиште да се у радњама окривљене стичу законска обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ у односу на које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, из чега, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена АА поступала у својству одговорног лица – директора ВВ са седиштем у ... обзиром да је иста понуда број 207/09 од 07.05.2009. године чији је издавалац предузеће ВВ из ... потписала у доњем левом углу као одговорно лице фирме

ВВ, односно директор ове фирме а на месту њеног потписа стављен је и печат ове фирме а који потпис је окривљена потврдила за свој, а предметна исправа – понуда 207/09 од 07.05.2009. године и на основу ње сачињена фактура бр. 0004 са позивом на број 4-924 од 21.08.2009. године за набавку машине за производњу неконзервисаног теста у вредности од 1.470.000,00 динара свакако представља службену исправу коју је окривљена оверила својим потписом и печатом друштва обзиром да је наведена понуда са неистинитом садржином број 207/09 од 07.05.2009. године употребљена од стране окривљене ББ која је уз захтев за одобрење "Start UP" кредита за предузетнике под бројем 1450 од 18.05.2009. године предала фонду ту понуду као и остала потребна документа, по којем је окривљеној ББ одобрен кредит по уговору о дугорочном кредиту бр. 16803 од 21.07.2009. године, иако је знала да предметна машина неће бити купљена, већ да ће новац бити подигнут у готовини.

Из наведеног, по оцени Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљена АА оглашена кривом, а не законска обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ на коју правну квалификацију се захтевом браниоца указује, због чега је и разматрање питања застарелости кривичног гоњења у односу на кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ и с тим у вези битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП беспредметно.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљене АА, адвоката Илије Поповића да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Наводима да је у изреци правноснажне пресуде наведена понуда број 207/09 од 07.05.2009. године и на основу ње сачињена фактура број 0004 од 21.08.2009. године, а која фактура у образложењу правноснажне пресуде није наведена, што је, по ставу браниоца окривљене, адвоката Илије Поповића имало за последицу апсолутну контрадикторност између пресуде и образложења, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представља дозвољен разлог у оквиру повреде таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у оцену ових навода није упуштао.

Осим тога, Врховни касациони суд је нашао да је захтев браниоца окривљене АА, адвоката Витомира Драгића, неблаговремен.

Одредбом члана 485. став 4. Законика о кривичном поступку прописано је да због повреда овог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тач. 1) до 3) и члан 441. ст. 3) и 4) учињених у првостепену и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30

дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Како се из списка предмета и то повратнице утврђује да је окривљеној АА правноснажна пресуда Вишег суда у Београду Кж1 560/18 од 11.10.2018. године достављена дана 08.11.2018. године, а да је иста, путем свог браниоца адвоката Витомира Драгића захтев за заштиту законитости против напред означених правноснажних пресуда поднела дана 12.12.2018. године препорученом пошиљком РЕ 393074987 РС, то је овај суд нашао да сходно цитираној садржини одредбе члана 485. став 4. ЗКП предметни захтев за заштиту законитости није поднет у законом прописаном року од 30 дана од дана достављања правноснажне пресуде, због чега је исти оцењен као неблаговремен.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. у вези члана 485. став 4. ЗКП и на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.